ei paisteta mitte wägga ülles ning ei sa punnaseks. Monnel on se wiis et temma pöllenud linnast riet hawa sisse toppid. Se panneb kül werd kinni, agga se must tolm teeb hawa nenda roppuks et temma ei tahha terweks sada. Enneminne wotta wanna linnane rie, tomba narmad wälja, needsammad narmad wereta ellaste käe wahhel kokko, ja pista neid hawa sisse et ta täis saab. Ommetti ärra wanta neid mitte wäggise hawa sisse, muido on ta wallus. Nüüd te ka paela, hawa kinni sidduda. Leika üks tuggew linnane rie, kolme ehk nelja sörme lai, kahhe ehk nelja künra pitk. Essite panne üks neljakordne linnase rie tük hawa peäle, nüüd sidduge hawa kinni ellaste, agga mitte wägga kangeate, muido on suur wallo. Kui pael nattukest agga sedda lihha mis hawa ümber, alla wautab, siis on kül. Se kes hawatud, woib parreminne tunda, kui öige on; kui haaw jääb tuinaks temmale, ning tumme punnaseks, siis on ta liaste kinni seutud, siis laske se pael jälle pissut järrele. Kui pael mahha libbiseb, nenda

kui

Arsti ramat, 1771, lk. 102